

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΜΗΤΣΟΤΑΚΗΣ

Ο καιρός αλλάζει

Διηγήματα

ΚΕΔΡΟΣ

Δημήτρης Μητσοτάκης: *Ο καιρός άλλαζε*

ISBN 978-960-04-5261-7

Επιμέλεια-Διόρθωση: Μαρία Σπανάκη
Ηλεκτρονική σελιδοποίηση-διόρθωση: Νικολέττα Δουλάμη

© *Δημήτρης Μητσοτάκης, 2022*

© *Εκδόσεις Κέδρος, Α.Ε., 2022*

Κέδρος Εκδοτική Α.Ε.

Γ. Γενναδίου 3

Αθήνα 106 78

τηλ. 210 38 09 712-14 • φαξ 210 33 02 655

www.kedros.gr • www.facebook.com/kedros.gr

e-mail: books@kedros.gr

*«When you ain't got nothing,
you got nothing to lose».*

Bob Dylan

Το καφενείο

Το συμβόλαιο έλεγε ρητά και κατηγορηματικά: «Τα έξοδα θα επιβαρύνουν, κατά το ήμισυ, και τους δύο δικαιούχους». Πιο κάτω υπογράμμιζε: «Τα έσοδα θα μοιράζονται σε δύο ίσα μέρη, 50% σε κάθε δικαιούχο, αφού πρώτα θα έχουν αφαιρεθεί τα λειτουργικά έξοδα». Μάλιστα υπήρχε και ποινική ρήτρα σε περίπτωση παραποίησης οικονομικών στοιχείων.

Οι καλοί λογαριασμοί κάνουν τους καλούς φίλους.

Οι δύο παιδικοί φίλοι, επιτέλους, τα κατάφεραν. Το όνειρό τους γινόταν πραγματικότητα. Το καφενείο με την επωνυμία Ενδεχομένως βρισκόταν σε έναν από τους ωραιότερους πεζόδρομους της πόλης. Εκείνο το «Ενδεχομένως» που το σκάλισε περίτεχνα, πάνω σε ένα μεγάλο κομμάτι φτηνό μάρμαρο, ο φίλος τους ο Μάργαρης, ο γλύπτης, τους βγήκε τόσο αυθόρμητα, τόσο φυσικά και τόσο σίγουρα – πόσο ειρωνικό για μια λέξη γεμάτη αβεβαιότητα! – που δεν έπεσε στο τραπέζι η παραμικρή εναλλακτική πρόταση. Άλλωστε η

αμφιβολία, τα χιλιάδες «ίσως», «μπορεί» και «πιθανόν» του Λουκά ήταν σήμα κατατεθέν της ψυχουσύνθεσής του, και ο τίτλος ταίριαζε γάντι. Θα 'λεγε κανείς πως εκείνο το κομμάτι μάρμαρο περίμενε από χρόνια να γίνει ταμπέλα, με τη φέρμα της εν λόγω επιχείρησης, και να βιδωθεί πάνω από την είσοδο με δόξα και τιμή.

Το Ενδεχομένως έκανε εγκαίνια αρχές Απρίλη. Μαζεύτηκαν όλοι – φίλοι, γνωστοί, συγγενείς και αρκετοί περαστικοί – να θαυμάσουν τον υπέροχο χώρο που με τόσο μεράκι είχαν στήσει οι δυο τους. Οι κατάλευκοι τοίχοι, οι λευκοί καναπέδες, τα σκαλιστά τραπέζια, οι υπέροχες καρέκλες, λευκές κι αυτές, απέπνεαν γούστο, αγάπη και φροντίδα. Στα εγκαίνια οι καλεσμένοι έφαγαν τους πεντανόστιμους μεζέδες που είχαν φτιάξει οι δύο φίλοι στην υπέροχη, όλη από ανοξείδωτο ατσάλι, κουζίνα του καφενείου. Ήπιαν το καλύτερο κρασί, το καλύτερο τοίπουρο, τις ακριβότερες μπίρες. Μερικοί μάλιστα ήπιαν τόσο πολύ που άρχισαν να παραπατάνε. Κάνα δυο έκαναν εμετό στα παρτέρια και στις ρίζες των δέντρων που βρίσκονταν ακριβώς έξω από το Ενδεχομένως, πάνω στον πεζόδρομο. Μέχρι και ο Μάργαρης, ο γλύπτης, το πιο γερό ποτήρι των Θρακομακεδόνων, είχε ζαλιστεί για τα καλά και είχε πιάσει να μουρμουράει έναν κλέφτικο σκοπό. Ορισμένοι που είχαν από ώρα αρχίσει να μπερδεύουν τα λόγια τους ζήτησαν συγγνώμη από τους δύο ευγενέστατους φίλους και αποχώρησαν ελαφρώς ντροπιασμένοι. Οι πιο γεροί πότες, συμπεριλαμβανομένου και του γλύπτη, έμειναν μέχρι τις πρώτες πρωινές ώρες. Κάποιοι έσπασαν, κατά λά-

θος, μερικά πιάτα, κάποιοι άλλοι λίγα ποτήρια και κάποιοι κάτι μπουκάλια και κάτι καράφες. Οι δύο αδερφικοί φίλοι, λίγο πριν το ξημέρωμα, ξεπροβόδισαν και τους τελευταίους, και κάθισαν στο ωραιότερο τραπέζι του καφενείου, που είχε θέα έξω, να πάρουν μια ανάσα. Κοίταξαν τον χώρο, που έμοιαζε βομβαρδισμένος.

– Έχουνε ξεράσει στην ακριανή τουαλέτα, είπε με σχετική απόγνωση ο Λουκάς ο Αλλήθωρος.

– Αύριο θα τα ξανακάνουμε όλα καινούργια, τον καθησύχασε ο Μένης ο Ψηλός.

– Μήπως δεν έπρεπε να βάψουμε λευκούς τους τοίχους; Μήπως δεν έπρεπε να πάρουμε λευκούς καναπέδες, λευκές καρέκλες και σκαλιστά τραπέζια;

– Καλά, δεν θα έχουμε εγκαίνια κάθε μέρα για να γίνεται αυτός ο πανικός. Αύριο θα τα καθαρίσουμε όλα.

Πράγματι, την άλλη μέρα, οι δύο φίλοι, παρ'όλο που ήταν με τρεις ώρες ύπνο μόνο, μπήκαν με όρεξη στο καφενείο και το έκαναν κι άστραψε. Κάνα δυο γρατσουνιές από καρέκλες που είχαν συρθεί στους τοίχους τις επιμελήθηκε ο Μένης ο Ψηλός και σχεδόν τις εξαφάνισε.

Το ίδιο βράδυ, πρώτη επίσημη μέρα λειτουργίας του Ενδεχομένως, έγινε χαμός. Τα τραπέζια δεν προλάβαιναν να ελευθερωθούν και ξαναγέμιζαν με νέες παρέες. Τα ψυγεία άδειασαν. Στο τέλος της βραδιάς, είχανε ξεμείνει σχεδόν από τα πάντα. Όταν έφυγε και η τελευταία παρέα, οι δύο φίλοι κάθισαν στο αγαπημένο τους τραπέζι και άναψαν τσιγάρο.

– Κάποιος ξέρασε στις γυναικείες. Πρέπει να ήταν εκείνες οι δύο φοιτήτριες...

– Μια χαρά τα πήγαμε για πρώτη μέρα.

– Μήπως δεν έπρεπε να βάψουμε λευκούς τους τοίχους; Μήπως δεν έπρεπε να πάρουμε λευκούς καναπέδες, λευκές καρέκλες και σκαλιστά τραπέζια; Σε δύο μήνες θα 'ναι χάλια.

– Αύριο θα τα καθαρίσουμε όλα.

Οι δύο φίλοι έβαζαν τα δυνατά τους, κάθε πρωί, στο καθάρισμα, μα κάθε φορά κάτι έμεινε. Μια γραμμή στον τοίχο, ένα κάψιμο από τοιγάρο στον καναπέ, ένα γδάρισμα στο σκαλιστό τραπέζι... Ο κόσμος ήταν πολύς και οι μικροζημιές αναπόφευκτες.

Τρεις μήνες μετά το άνοιγμα του καφενείου ο χώρος έμοιαζε βρώμικος. Θες η σκόνη, θες η κάπνα από τα τοιγάρα, θες οι ατμοί από την κουζίνα και η τοίκνα, θες η απροσεξία των πελατών; Όλα είχαν βάλει το χεράκι τους. Οι τοίχοι είχαν χάσει το λευκό τους μεγαλείο, οι καναπέδες είχαν πάρει έναν ωχρό τόνο, οι καρέκλες φαίνονταν ταλαιπωρημένες και ήταν πια σχεδόν μπεζ.

– Δεν έπρεπε να βάψουμε λευκούς τους τοίχους. Δεν έπρεπε να πάρουμε λευκούς καναπέδες, λευκές καρέκλες και σκαλιστά τραπέζια, είπε ο Λουκάς ο Αλλήθωρος τη βραδιά που έκλειναν ακριβώς τρεις μήνες από τα εγκαίνια.

– Λουκά, με έχεις κουράσει. Συνέχεια γκρινιάζεις.

Όταν γέννησε η γυναίκα του Λουκά του Αλλήθωρου,

εκείνος άρχισε να μειώνει τις ώρες που ασχολιόταν με το καφενείο. Τη μία έπρεπε να πάνε στον παιδίατρο, την άλλη έπρεπε να τρέξει στο φαρμακείο, την παράλλη στο σούπερ μάρκετ. Ο Μένης ο Ψηλός προσπαθούσε να καλύψει τα κενά που άφηγε ο συνεταίρος του, και στην αρχή τα κατάφερνε καλά. Καθώς όμως περνούσε ο καιρός και οι απουσίες του Λουκά του Αλλήθωρου παγιώνονταν, ο Μένης ο Ψηλός άρχισε να κουράζεται. Δεν είπε τίποτα στον φίλο του γιατί σεβάστηκε την ανάγκη του και την υποχρέωσή του να σταθεί υπεύθυνα, σαν καλός πατέρας, στις αυξημένες ανάγκες ενός βρέφους και να στηρίξει τη γυναίκα του. Όταν ένιωθε εξουθενωμένος, αλλά κυρίως κάθε φορά που αισθανόταν αδικημένος, άραζε, μετά το κλείσιμο, στην αγαπημένη του θέση, δίπλα στη βιτρίνα, έβγαζε απ' την τσέπη του μια μικρή φυσαρμόνικα και έπαιζε «Το μινόρε της αυγής». Έτσι ηρεμούσε. Έπινε κι ένα τελευταίο σφηνάκι παλαιωμένο τσίπουρο και έφευγε σχετικά ξαλαφρωμένος για το σπίτι του. Για πόσο όμως;

Μια μέρα ο Λουκάς ο Αλλήθωρος παρακάλεσε τον συνεταίρο του να του κόψει τις Κυριακές και μία καθημερινή, όποια ήθελε εκείνος. Ο Μένης ο Ψηλός σκέφτηκε: Δευτέρες το μαγαζί ήταν κλειστό, τις Τρίτες έτρεχαν για ανεφοδιασμό και τα σχετικά, του έδωσε ρεπό την Τετάρτη. Έτσι, Κυριακές και Τετάρτες ο Μένης ο Ψηλός έφερνε βόλτα το μαγαζί μόνος του.

Όσο περνούσε ο καιρός όμως, άρχισε να κουράζεται. Αδυνατούσε να τα βγάλει πέρα. Αργούσε τις παραγγελίες,

μπέρδευε τα ποτά, έκανε λάθος στα ρέστα, δεν προλάβαινε να μαζέψει τους εμετούς... Ο κόσμος δυσανασχετούσε. Η πελατεία άρχισε να μειώνεται. Βέβαια Παρασκευή και Σάββατο, που ο πεζόδρομος, έτσι κι αλλιώς, είχε περισσότερη κίνηση, το μαγαζί γέμιζε, αλλά η ποιότητα του κόσμου δεν ήταν ίδια, οι καλοί πελάτες είχαν ρίξει άκυρο. Οι ζημιές ήταν καθημερινές. Με τον καιρό η ατμόσφαιρα έγινε δυσάρεστη και ο χώρος μύριζε άσχημα. Οι λευκοί τοίχοι, οι λευκοί καναπέδες και οι λευκές καρέκλες ήταν πια σχεδόν καφέ. Τα σκαλιστά τραπέζια είχαν υποστεί τόση φθορά, που τα ωραία σκαλισμάτα είχαν σχεδόν εξαφανιστεί. Τα λουλούδια, τα πουλιά και οι γιρλάντες, που είχε σκαλίσει με τέχνη περισσή ο επιπλοποιός, είχαν δώσει τη θέση τους σε κάτι ακατάληπτα βαθουλώματα.

Μια Τετάρτη που ο Λουκάς ο Αλλήθωρος είχε ρεπό, ο Μένης ο Ψηλός, καθώς έκανε ταμείο, μέτρησε τριακόσια ογδόντα ευρώ. Έβαλε στην τσέπη του τα διακόσια και την άλλη μέρα έδωσε στον συνεταιίρο του εκατόν ογδόντα. Στο κάτω κάτω, αυτός έτρεχε το μαγαζί. Και λίγα ήταν τα είκοσι ευρώ για το ξεθέωμα που έτρωγε. Δηλαδή εκείνος ήταν κορόιδο που δεν είχε ιδιωτική ζωή; Που θυσίαζε τα πάντα για την επιχείρηση; Η Αμαλία η γαλανομάτα, μια χαρά κοπέλα σαν τα κρύα τα νερά, δεν τον άφησε γιατί «είχε παντρευτεί το καφενείο» του; Μια φορά όλη κι όλη του ζήτησε να τη συνοδεύσει στον γάμο της κολλητής της, κι εκείνος αρνήθηκε γιατί είχε παραλαβή εμπορευμάτων και απογραφή. Η Αλίκη, με το κορμί μπαλαρίνας, δεν άντεξε ούτε βδομάδα το ωραρίο

του και τη μυρωδιά των ρούχων του. Το ίδιο και η Δανάη, η δικηγόρινα με τα αγορίστικα μαλλιά, και η Πηγή, η κόρη του μεγάλου τυρέμπορα, με το μεγάλο στήθος. Καταχώνιασε, χωρίς ενοχή, την αναλυτική κατάσταση εσόδων-εξόδων εκείνης της ημέρας σε έναν λιγδιασμένο φάκελο στο πάνω ράφι μιας μεταλλικής ραφιάρας, που βρισκόταν στην κουζίνα. Τα κάτω ράφια τα χρησιμοποιούσαν για να ακουμπάνε κατσαρόλες, μπρίκια και τα σχετικά. Ό,τι έμπαινε σε εκείνους του φακέλους δεν ξανάβλεπε το φως του ήλιου, ούτε καν το ηλεκτρικό φως της αίθουσας.

– Λουκά, ρε φίλε, θέλω να μιλήσουμε, είπε ένα Σάββατο ο Μένης ο Ψηλός στον αργοπορημένο συνεταίρο του.

– Τι τρέχει, ρε Μένη; Πάντως το μαγαζί μυρίζει, φίλε, να ξέρεις.

– Θα πάρω πιο δυνατό αποσμητικό, εντάξει. Για άλλο σε θέλω...

– Για πες...

– Λουκά, μου έχει φύγει ο πάτος απ' την κούραση.

– Κι εμένα. Τι νομίζεις, ρε φίλε; Κάτσε να κάνεις ένα παιδί και θα σου πω εγώ... Ξέρεις τι μανίκι είναι το παιδί, ρε φίλε;

– Ναι, ρε φίλε, εντάξει, δεν λέω... Αλλά...

– Τι θες να πεις, ρε Μένη; Μίλα.

– Λουκά, έχω κάνει κάτι λογαριασμούς.

– Τι λογαριασμούς;

– Λουκά, εγώ είμαι στο καφενείο δεκαπέντε ώρες τη μέρα.

Δηλαδή, ενενήντα ώρες τη βδομάδα.

- Ε, μαγαζί σου είναι, ρε Μένη.
- Όχι, φίλε, μαγαζί μου. Μα-γα-ζί μας. Εσύ, Λουκά, ξέρεις πόσο ασχολείσαι;
- Κάτσε, ρε μαλάκα, πώς μου τη λες έτσι; Σου ζήτησα κατανόηση για λίγο καιρό. Η Δέσποινα έχει κλατάρει. Εγώ, ρε μαλάκα, σου έχω πει τίποτα τόσο καιρό που βρωμάει και ζέχνει εδώ μέσα; Σου έχω πει; Όχι. Γιατί σέβομαι τον αγώνα σου. Εσύ γιατί, ρε φίλε, δεν καταλαβαίνεις; Κάνε λίγη υπομονή.
- Πόσο καιρό, ρε Λουκά; Πάει ενάμισης χρόνος. Δεν μπορώ άλλο. Σου είπα να πάρουμε έναν υπάλληλο, δεν τα προλαβαίνω όλα.
- Είναι εποχή αυτή για υπαλλήλους, ρε Μένη; Δεν βλέπεις τι γίνεται έξω; Ζούγκλα. Κάνε λίγο κουράγιο.
- Πόσο;
- Όσο χρειαστεί. Δεν μπορώ να σου πω.
- Όχι, ρε φίλε, δεν γίνεται έτσι.
- Και τι θες; Να πάρουμε υπάλληλο;
- Αν δεν θες να πληρώσουμε υπάλληλο, θα κάνουμε άλλη συμφωνία μεταξύ μας.
- Δηλαδή;
- Εδομήντα - τριάντα.
- Πώς, πώς; Πώς το 'πες αυτό;
- Την Τρίτη ήρθες στις έντεκα το πρωί και έφυγες στις εννέα το βράδυ. Δέκα ώρες. Τετάρτη ρεπό. Πέμπτη ήρθες στις δύο το μεσημέρι...
- Έψαχνα ωριλά, αφού σου το 'πα...

– ...και έφυγες στις οχτώ.

– Έπρεπε να τους πάω υπόθετα, ρε φίλε.

– Σύνολο έξι ώρες. Την Παρασκευή είχατε τις διάρροιες του μικρού, πέντε ώρες. Το Σάββατο θάψατε τον θείο, οχτώμιση ώρες, πες εννιά. Την Κυριακή δούλεψες δέκα ώρες και μου ζήτησες να φύγεις γιατί τη Δευτέρα το πρωί έπρεπε να πας να ποτίσεις στη Βραυρώνα. Σύνολο σαράντα ώρες, και μισή ώρα χάρισμα από μένα. Ε, όχι, ρε μεγάλε, δεν πάει έτσι. Εβδομήντα - τριάντα κι άμα γουστάρεις...

– Της μάνας σου το μουνί!

Δεν έμεινε τίποτα όρθιο στο μαγαζί. Όταν έφτασε η αστυνομία, οι δύο συντάιροι κάθονταν με σπασμένα κεφάλια σε δύο αντικρινές καρέκλες. Ο Λουκάς ο Αλλήθωρος προσπαθούσε, με δυσκολία, να πάρει βαθιές ανάσες βγάζοντας πού και πού κάτι έντονους ρόγχους. Ο Μένης ο Ψηλός κοιτούσε αμίλητος στο κενό.

Έναν μήνα αργότερα, και μετά την καθοριστική παρέμβαση της γυναίκας του Λουκά, που βρήκε ευκαιρία να τον απομακρύνει επιτέλους από το «βρωμοκαφενείο», αποφάσισαν να κρατήσει ο Μένης ο Ψηλός το καφενείο και να πάρει ο Λουκάς ο Αλλήθωρος το αρχικό του κεφάλαιο σε σαράντα οχτώ δόσεις.

Ο Μένης ο Ψηλός πήρε υπαλλήλους. Ξανάβαψε λευκούς τους τοίχους και τις καρέκλες, πήρε λευκά μαξιλάρια για τους καναπέδες, έφερε τον μαστορα και περιποιήθηκε τα σκαλισματα στα τραπέζια. Ξαναφάνηκαν τα σκαλιστά λουλούδια, τα πουλιά και οι γιρλάντες. Δούλευε σαν σκυλί μέρα

νύχτα. Μέχρι και τον Μάργαρη, τον γλύπτη, φώναξε ένα απόγευμα να του φρεσκάρει λίγο την ταμπέλα, και τον πλήρωσε σε είδος: κρασί και ψητή φορμαέλα Παρνασσού, πρώτης ποιότητας. Ο κόσμος άρχισε πάλι να γεμίζει το μαγαζί. Παρατήρησε νέα πρόσωπα. Οι καινούργιοι πελάτες ήταν ευγενέστατοι και συμπεριφέρονταν μακράν πιο πολιτισμένα. Αυτό τον χαροποίησε ιδιαίτερα. Ξεχρέωνε τις δόσεις του ανελλιπώς και έμενε η τελευταία για να περάσει το καφενείο αποκλειστικά στα χέρια του.

Ο Μένης ο Ψηλός είχε ομολογουμένως το καλύτερο μαγαζί της Αθήνας. Στο Ενδεχομένως μαζεύονταν πια παρέες απ' όλες τις συνοικίες. Μέχρι κι απ' τον Πειραιά ήρθαν μερικοί κάνα δυο φορές. Σε κάποια φάση πήρε και τον διπλανό χώρο και μεγάλωσε την επιχείρησή του, διπλασιάζοντας τον αριθμό των τραπεζιών. Ο μοναδικός, πλέον, ιδιοκτήτης του Ενδεχομένως δεν χρειαζόταν από καιρό να δουλεύει. Οι υπάλληλοί του, σοφά διαλεγμένοι από εκείνον, έτρεχαν την επιχείρηση ιδανικά.

Ένα βράδυ, ήταν η πρώτη Παρασκευή του Μάρτη, έκανε την εμφάνισή του στο καφενείο ο Λουκάς ο Αλλήθωρος μαζί με άλλους τρεις. Οι δύο παλιόφιλοι χαιρετήθηκαν εγκάρδια, όσο εγκάρδια δηλαδή μπορούν να χαιρετηθούν δυο άνθρωποι με κρύες καρδιές.

Ο Μένης ο Ψηλός κάθισε σε κάποια φάση μαζί τους και ήπιε δυο ποτηράκια μοςχάτο Αλεξάνδρειας. Έμαθε τα νέα τού παλιού του φίλου, που δεν ήταν πολύ ευχάριστα. Η γυναίκα του είχε υποστεί νευρικό κλονισμό. Η αδερφή

της, που ζούσε μαζί τους και που την είχαν σαν παιδί τους, στα δεκαεφτά της πάλευε, ήδη εδώ και τρία χρόνια, με κάτι προγράμματα απεξάρτησης από σκληρά ναρκωτικά. Ο Λουκάς ο Αλλήθωρος δούλευε στη γραμματεία μιας επιχείρησης εκτελωνισμού, με σταθερό αλλά πενιχρό μισθό. Εκμυστηρεύθηκε μάλιστα στον Μένη ότι τα λεφτά που πήρε απ' το καφενείο τα είχαν ξοδέψει για το θέμα της κουνιάδας, μέχρι φράγκο, σε κάτι ιδιωτικές κλινικές στην Ισπανία αρχικά, και στον Καναδά αργότερα. Μόλις άδειασε το πουγκί και η κουνιάδα του γύρισε στην Αθήνα, έπεσε με τα μούτρα στην κόκα, και αναγκάστηκαν να τη στείλουν σε κάτι στεγνά δημόσια προγράμματα.

– Τι πάει να πει «στεγνά», ρε φίλε;

– Πάει να πει ότι δεν σου δίνουν υποκατάστατα για να γίνεις καλά: μεθαδόνη, βουπρενορφίνη – πώς σκατά τη λένε; – και τέτοια.

– Αλλά;

– Τίποτα. Έτσι. Αυτό θα πει στεγνά.

– Και; Γίνεται δουλειά έτσι;

– Ξέρω 'γώ; Θα δείξει...

Με την κουβέντα, πέρασε η ώρα. Τα κρασιά γίνανε τσίπουρα, και οι φίλοι του Λουκά άρχισαν να κάνουν εμετό, στην αρχή στις τουαλέτες, μα όσο πέρναγε η ώρα χειροτέρευσε η κατάσταση: τους έφευγαν στη διαδρομή. Ο Μένης ο Ψηλός μάζευε ο ίδιος τις βρωμιές των συνοδών του παλιού του φίλου για χάρη της παλιάς φιλίας.

Όταν άρχισε να ξερνάει ο Λουκάς ο Αλλήθωρος, η ώρα

ήταν περασμένες τρεις. Το προσωπικό είχε σχολάσει και οι τρεις φίλοι του Λουκά του Αλλήθωρου είχαν αποκοιμηθεί ροχαλίζοντας στους λευκούς καναπέδες. Ο Μένης ο Ψηλός σκούπισε τα υπολείμματα μιας ρουκέτας από το σαγόνι του Λουκά και τον χτύπησε στον ώμο:

– Όλα καλά. Την τελευταία δόση θα σ' την καταθέσω την Τρίτη που μας έρχεται...

– Δεν ήρθα γι' αυτό.

– Αλλά; Για πες...

Ο Λουκάς ο Αλλήθωρος, παρ' όλη τη σουρά του, άρχισε να τρέμει. Για την ακρίβεια, δεν έτρεμε ολόκληρος, αλλά μόνο το δεξί του πόδι. Ήταν εκείνη η επαναλαμβανόμενη, πάνω κάτω, κίνηση που κάνει καμιά φορά το πόδι όταν νιώθουμε αμήχανα ή μας πιάνει νευρικότητα. Ο Μένης ο Ψηλός το ήξερε καλά εκείνο το τρέμουλο, ποτέ δεν προμήνυε κάτι ευχάριστο. Όσες φορές είχανε καβγαδίσει στο παρελθόν οι δύο φίλοι, από την εποχή που ήταν παιδιά, εκείνο το τρεμάμενο πόδι ήταν το σήμα ότι σε λίγο θα ξέσπαγε καταιγίδα. Ήταν η αστραπή πριν από τη μεγάλη νεροποντή. Έπιασε τη μικρή του φουσαρμόνικα και άρχισε να τη φυσάει μάλλον νευρικά. Ποτέ δεν είχε παίξει τόσο φάλτσα και τόσο άχρωμα «Το μινόρε της αυγής»...

Ο Λουκάς ο Αλλήθωρος έβγαλε από την τσέπη του ένα λιγδιασμένο χαρτί και το έδωσε στον Μένη. Πάνω στο λερό χαρτί ήταν σημειωμένα: έσοδα τόσα, έξοδα τόσα, σύνολο τριακόσια ογδόντα ευρώ, και κάτω κάτω, με ένα αχνό μολυβάκι: «Πήρα 200, Λουκάς 180».

– Τι είναι αυτό, ρε Λουκά; είπε ο Μένης ο Ψηλός ανήσυχος.

Και τότε το τρέμουλο του ποδιού σταμάτησε.

– Θέλω το καφενείο...